

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

289.8

Szerző: Sz. B.

Cím: Nazarénusok és a háboru.

Idő

"1915"

Forrás: Pesti napló

Személy

Bp.

1915 X/10

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A nazarénusok és a háboru

A magyar nazarénusok vezetője — Hol van a titkos gyülekezőhely? — „Mi is teljesítjük kötelességünket” — Hősi halált halt nazarénusok

Király Lajos, Csángó-utca 19. Hónapok óta tartó hiábavaló keresgélés, minduntalan zsákutcába vezető nyomozás, kérdezősködés, futkosás és bosszankodás után a szerencsés véletlen juttatott ehhez a címhez.

Közvetlenül a háboru kitörése után elhatároztam már, hogy felkeresem a nazarénusokat. Főként érdekelt, hogy miként fogadják ők ezt a rettenetes világdulást, hogyan élnek ők, kik irtózáttal fordultak el minden fegyvertől, ebben a vérpatakos világban most, mikor milliók ragadtak fegyvert embertársaik élete ellen.

Semmiféle hivatalos jegyzékben nincs meg a nazarénusok gyülekező helyének címe. Egy öreg nazarénus árulta el, miután el tudtam hitetni vele, hogy át fogok térni az ő vallásukra.

— Csángó-utca 19, — sugta az öreg, pedig lélek se volt a környéken.

— Ki lakik ott?

— Ott az istentisztelet helye. És Király Lajos lakása is ott van.

— A papjuk?

— Nem pap. De őt tartjuk a vezetőnek ...

— Mikor találom odahaza?

— Estefelé. Mert napközben munkában van.

Az Angyalföld egyik legesendesebb részében van a gyülekezet helye. Tul a gyárakon, körösmákon, bérkaszárnyákon, a Csángó-utca legvégén,

nyugalmas, kedves kert közepén, alacsony, földszintes házikóban.

Magas fakerítés öleli körül a kertet. Az utcáról semmit és senkit se látni, csak néhány kopasz ágat, mely kíváncsian hajol messze ki, a kerítés fölé ... mintha lesné nem jön-e idegen, avatatlan ember ... Csinos, tiszta ruhás, 15—16 éves kis lány nyit ajtót.

— Kít tetszik keresni?

— Itt lakik Király Lajos?

— Itt.

— A nazarénus?

— Igen, de még nincs otthon. A gyárban van. Félóra múlva megérkezik Király Lajos. Bemutatkozom, és megkérdem:

— Ön a nazarénusok vezetője.

Nem felel. Elnéz, valami távol pont felé és gondolkodik:

— A neve ... A neve ... ismerős név ... Nem a Ganz-gyárban dolgozik kérem? ...

Alacsony, de erőteljes, ősz haja, nagy, magyar bajszu, nyílt tekintetű, kedves beszédű ember Király Lajos. Tiszta, fekete ruha van rajta. A kalap, a nyakkendőkötés, első pillanatra elárulja a gyári munkást. A szeme kék és olyan őszintén, kedvesen néz az emberre, mint ahogy csak egészen apró gyerekek szoktak nézni.

Megismétlem a kérdésemet:

— Ön a vezetője a nazarénusoknak?

Az öreg szelíden felel:

— Nem vagyok vezetőjük.

— Papjuk talán?

— Papjuk sem. Nekünk csak egy fejünk van a Nazaréti. Én csak egyike vagyok azoknak, akik

az igét szölik. De ... szabad valamit kérdeznem ... hol tetszett megtudni a címünket ...

— Én már rég óta keresem magukat. Nagy rokonszenvvel viseltetek a vallásuk iránt és mindig nazarénus akartam lenni. Nem tudom ugyan, hogy szívesen látnak-e.

— Mindenkit szívesen látunk, aki őszinte szívvel jön.

— Szeretném megismerni tanításait, imakönyvüket.

— Nincsenek tanításaink. Mi a bibliát valljuk. Az ó- és az új-testamentumot, ez a mi tanításunk, egyéb semmi. Aki ehhez ragaszkodik, az velünk van. Egyebet, mást mi nem kívánunk. Imakönyvünk sincs, csak egy kis énekeskönyvünk.

Lassan, yontatottan beszél. Paposan; de azérik sok az őszinteség a hangjában. Egészben véve igen jó, megnyerő embernek látszik, de hite határos már a gyermek korlátlan hitével. Folyton a bibliából idéz, a testamentum szavait a rendesenél emelkedettebb hangon mondja.

— Az emberölés a legfőbb tilalmuk? — érdeklődöm.

— Nem új törvény. Benn van az ó-testamentumban! Ne ölj. Mi ezzel igazán nem mondunk újat, csak a szent törvényt betűfőhöz ragaszkodunk. Hiszen minden vallás mondja és tanítja: Ne ölj!

Hangosan, szinte kiáltva mondja ezt a két szót, a keze széles gesztusra lendül, mintha nem is nekem beszélne, hanem távoli embereknek, messze világoknak.

Kérem tőle, hogy sokan vannak-e Budapesten és mit csinálnak vallásos összejöveteleiken.

— Nem vagyunk sokan számra, de hitre erő

sek vagyunk. Vasárnaponként tartjuk összejöveteleinket. Hétköznap dolgozunk, ki itt, ki ott. És késő délutánig a csögyárban vagyok és a munka után, szabad időmben olvasgatok, elmélkedem. Vasárnap aztán összejönnek a hivek és én szólok nekik az igét. Utána pedig énekelünk az énekeskönyvünkben.

Egy kis fiu, alighanem az unokája, előbb csak messziről néz bennünket, de aztán egyre kezelebb merészkedik, végül már odatámaszkodik az öreg lábához. A kemény munkáskéz lágyan simogatja a gyermek barna fürtjeit.

A kis gyerek áhitattal figyel az öreg szavait. Szeme lágra mered és száját önfelétten eltájtja. Király Lajos pedig egyre jobban megbarátkozik velem, hosszú történeteket mesél nazarénusokról és arról, hogy milyen nagyon megváltozik az ember, ha a biblia szavait megfogadja.

Bizalmatlansága engedett és minden kérdésemre őszintén, bőbeszédűen felel. Elérkezett az ideje, hogy megkérdézzem:

— Mit szól bátyám a háboruhoz? Hogy élnek a nazarénusok a háboru kitörése óta?

— A háboru... igen, a háboru...

Mint halálaszáradt virág úgy fankad le az ősz feje. Az arcán végtelen szomorúság ömlik el.

— A háboru kitört... de mi maradtunk, akik voltunk, tovább imádkozunk és hiszünk egy szebb, békésebb jövőben, az örök béke országában.

— És most megtagadják a katonai szolgálatot?

— Mi nem tagadjuk meg szolgálatainkat a hazától. Amikor minden magyar teljesíti kötelességét,

akkor mi is teljesítjük azt. A hazának a nazarénusokra is szüksége van és a nazarénusok elindulnak és minden zokszó nélkül meghalnak a hazáért. Meghalnak, mert szent, igaz ügyért halni, azt szabad, az mártír dolgot.

A nazarénusok közül a fiatalok mind a harc-téren és a legveszedelmesebb helyeken vannak. Önként rohannak a legnagyobb tüzzel és kimentik a sebesült katonákat, kötszert, italt, ételt visznek a sebesülteknek sokszor életüket is veszélyeztetve.

A nazarénusok közül már eddig is többen hősi halált haltak. Legnagyobb részükről alig tudunk valamit, csak a jószágos Isten tudja, hogy merre lehetnek, mit csinálnak.

Félórája sincs, hogy meghallottam egy kis fiutól: a Mező bácsi elesett...

Mező bácsi az északi harctéren halt meg és hét árva siratja nazarénus-testvérünket...

Könyv homályosította el jószágos, kedves tekintetű szemét. Elbucsuztam tőle és megígértem, hogy vasárnap újra eljövök és belépök a nazarénusok közé.

Öreg Király Lajost, a derék magyar nazarénust talán életemben nem látom többé, de mindig sok szeretettel gondolok majd rá és társaira, a naív, gyémekded hitű nazarénusokra, akik szeretetről, az igazság győzelméről, a gyűlölség haláláról és örök békéről álmodoznak.

Sz. B.